

"בייבי-בר"

מחזה מקורי מאת עלמה גניהר

משתתפים:

ברמן

מלצרית

הצמאה

סיגליות הזמרת

שוטר

עורת - "עם מקל"

בר-און

ילד

רות

שאול

" בייבי-בר "

עיר בלילה - הבמה מאורגנת כבר- השעה מאוחרת, תאורה עמומה, כסאות פזורים פה ושם, ליד הבר כמה כסאות גבוהים ומשני צידיו בחלקה הקדמי של הבמה שני שולחנות. מלצרית צעירה אך עייפה עם חולצת בטן וחצאית קצרה נעה בין השולחנות מורידה כוסות, מחליפה מאפרות, מוסיקת ג'ז חלשה ברקע. ברמן מחוספס מנגב כוסות, על אחד הכסאות יושב גבר כבן 30 לבוש חולצה שחורה, הוא אינו מגולח מדי פעם מביט לכניסה ולוגם מכוסו

ברמן(לקהל) עכשיו ריק פה אבל אל תתרשמו מזה, זו שעת התחלפות, האנשים הלכו הביתה לישון ותכף יגיעו הדימויים, הדימויים שתיינים הרבה יותר מוצלחים וגם לא הולכים מהר הביתה, הם יושבים שעות, והולכים רק שכבר אין ברירה, ובדרך הביתה נופל להם לאט לאט הדימוי וכאשר הם מגיעים אף אחד לא מחכה להם ושואל אותם איפה הייתם. הם לובשים פיז'אמה או תחתונים, מדליקים את המזגן והולכים לישון לבד. עוצמים את העיניים ומדמיינים לעצמם שאמא שלהם מכסה אותם.

השעות שהדימויים באים אלו השעות הכי טובות, הם גם יודעים להתלבש הדימויים האלו, מתוחכם כזה, ויש להם שפה משל עצמם. מי שמכיר אותם כבר הרבה זמן כמוני קולט את השפה הזאת. השפה של הדימויים היא שפה ראשונית, הרבה מילים חסרות בה, למשל הם אף פעם לא אומרים "בדידות" או "חרדה" או "ילדים" או "אמא. מילים שלמות חסרות להם בשפה. אצל הדימויים כל אשה היא סך כל איבריה וכל גבר הוא פונציאל של בטחון ועתיד. אלו הם הדימויים הקבועים. ויש כאלו שאני קורא להם דימויים עייפים, אפשר לזהות אותם מהר כי השפה שלהם כבר שונה, אין להם עדיין מילים חדשות אבל לישנות כבר אין כוח יותר. ויש את הדימויים האבודים, והם אלו ששחקו כל כך הרבה במילה אהבה עד שזו איבדה את משמעותה וזה השלב האחרון של הדימוי, המוות שלו.

הדימויים שותים הרבה ואוכלים פסולת של מתח מיני ומשלמים, הם תמיד משלמים כי מחר הם גם צריכים לבוא ואני מקפיד על עניין התשלום, לא רושם לאף אחד. לקח לי הרבה זמן להקים את העסק, גם אני הייתי דימוי פעם ואחר כך הבנתי שאני יכול להתפרנס מהם לא רע, אחרי הכל הם דימויים הם עם מיואש ויאוש הוא תמיד מקדם מכירות מוצלח.

המלצרית עוברת ליד הגבר היושב ליד הבר, הוא מושיט את ידו לתחת שלה, היא מכה על ידו ומתרחקת ממנו

מלצרית: למה כולם רודפים אחרי הפופיק שלי?

גבר - **בר-און** (מסתובב לקהל): מה אני אוויר? תראו אותה ואת כל הנקבות שיעברו כאן הערב, כולן עוברות חומקות, חולפות על פני, אני מושיט יד לחטוף, גם לי מגיע, אבל הן בורחות ממני, היד שלי נשאר תלויה באוויר, בלי תחת, בלי מבט אפילו.
אני בא, יושב פה עד ארבע כל לילה, שותה מעשן, יש חשמל, יש נקבות, יש זכרים זה המשחק הזה. אבל אני התעייפתי (קם) אני נשבע לכם, הלילה אני לא יוצא מפה לבד

ברמן: הוא לא יוצא מפה לבד

בראון מוציא מכיסו טיפות עיניים ומזליף כמה טיפות לתוך העין, בראון מסתכל סביבו. אשה נכנסת לבר, היא מתיישבת

ברמן - הנה זה מתחיל. זו הצמאה, היא תמיד פותחת את המשחק שלהם

אשה - הצמאה (לברמן): וויסקי

ברמן: שימו לב, זו כבר השנה השלישית שלה, יש לה עצבים חלשים היא לא תעמוד בעוד שלוש שנים כאלו

בראון (לצמאה): ככה נקי?

הצמאה: נקי, כמו שוטר

בראון: איך את יודעת מה שותים שוטרים?

הצמאה: אתה צוחק עלי? אתה יודע כמה סרטים כבר ראיתי?

הוא מתיישב לידה היא שותה את המשקה שלה בבת אחת

בראון: אז מה אשה יפה כמוך...?

הצמאה: מה כבר אני יכולה לעשות? מחפשת, אני מחפשת כמו כולם, חושבת אולי הלילה זה יקרה, גבר יגש אלי, יביט בי, ישחק לי בעיניים, ואני ארגיש את זה, את התנועה הזו קדימה שכובשת אותי שמושכת אותי, מ-ו-ש-כ-ת, חשבת על זה פעם?

בראון: על מה?

הצמאה: על המילה הזו "מושך", פתאום צץ איזה בנאדם משום מקום וכאילו מתחיל למשוך אותך, כמו חבלים עבים מושך ומושך ואת נעה לעברו ולא יכולה לעצור

בראון: זה תמיד קורה לי

הצמאה: לא יכול להיות

בראון: למה?

הצמאה: כי אתה עוד כאן

בראון: החבל תמיד קצר מדי, רוצה עוד וויסקי?

(מתיישב ליד שולחן, הצמאה הולכת אחריו)

הצמאה: כן

בראון: תביא עוד שניים, נקי

הצמאה(נבהלת): אז מה? עכשיו אנחנו בקטע של אתה מזמין אותי?

בראון: משהו לא בסדר?

הצמאה: תראה נכנסתי לפה לבד, אני עם עצמי, פתאום נהייתי חייבת, מישהו מזמין אותי לשתות, אז מצד אחד זה אחלה, באמת אחלה, נחמד וזה, ואני חוסכת מצד שני פתאום אני מוצאת את עצמי חייבת לך, מה אני חייבת לך?

בראון: כלום

הצמאה: לא, עכשיו אני חייבת להקשיב לך מנסה להגיע אלי, ואתה תשאל אותי כל מיני שאלות מטומטמות מה אני עושה, ואם אני גרושה, ותספר לי על עצמך וכל זה, למה אתה חושב שכל החרא הזה מעניין אותי?

בראון: לא אמרתי כלום

הצמאה: אתה עוד תגיד

בראון: אני אשתוק

הצמאה: הצחקת אותי, תשתוק, תביא לי עוד משקה, הי, ותביא גם לו, עכשיו אני לא חייבת כלום נכון?

בראון: גם קודם לא היית חייבת

הצמאה(לברמן): תשאל אותנו מה הוא רוצה ממני?

ברמן: מה אתה רוצה ממני?

בראון: רק מה שיש לך אפילו לא מעט יותר מזה

ברמן: שמעת?

הצמאה: שמעתי, שמעתי

בראון: תשאל אותה מה היא רוצה.

ברמן: מה היא רוצה?

הצמאה: היא בסך הכל רוצה קצת חום ואהבה

ברמן: היא לא רוצה ללכת לישון לבד הלילה

בראון: אני מוכן לישון איתך

הצמאה: הלילה עוד צעיר יש עוד אלף כמוך, אני לא מתפשרת כל כך מהר

בראון: את לא מבינה. היא לא מבינה. אני לא הפשרה, את הפשרה

הצמאה: אני פשרה? אני נראית כמו מליון דולר

בראון: מליון דולר אף פעם לא ראיתי אבל פשרות אני מזהה בקלות

הצמאה: איך אתה מזהה אותן?

בראון: הן משתכרות בתחילת הלילה, צוחקות בלי שליטה ומדברות עם כל אחד ותמיד, אבל תמיד בוכות בסוף

הצמאה: אהה.. אני אף פעם לא בוכה

בראון: את עוד תבכי פשרה, את עוד תבכי

צמאה: (מתיישבת על ברכיו) ויהיה לנו בית עם חצר ושלושה ילדים?

בראון: וכלב

צמאה: נכון, וכלב

גבר נוסף נכנס לבר מתיישב ליד שולחן הנמצא בעומק הבמה, הוא לובש חולצת טריקו ומכנסי ג'ינס, בידו מכשיר קשר, תחת החולצה ניתן לראות בליטה ואנו נניח שזה אקדח. הגבר מרים יד למלצרית, היא נגשת אליו, הוא מביט לעבר הצמאה

שוטר(תוך דיבור במכשיר קשר) תביאי בירה

בראון מחבק את הצמאה מפנה את גבה לכניסה, היא ששומעת את מכשיר הקשר מסובבת אותו ומביטה אל השוטר

מלצרית: וואו...זו פשרה

שוטר: מה אמרת?

מלצרית: פשרה חזקה

שוטר: זה טוב להיות פשרה חזקה?

מלצרית: זה מצויין

הברמן: שימו לב, שני גברים ואישה אחת, המשולש הנצחי, על כל משולש כזה אני מרוויח כפליים, השלישייה הזו הם דימוי מתמשך בכל תנועה הם מנציחים את מה שכל היום הם טרחו להסתיר

הצמאה (לבראון): תראה את זה איך הוא מביט בי, אתה יודע מה? אני לא אביט בו, אמא שלי למדה אותי שאם גבר מביט בך את צריכה להשפיל עיניים, יענו את מסתורית, מגלה ומכסה, מקרבת ומרחיקה

בראון: שתית יותר מדי!

הצמאה: מה אתה מחלק המוסר? תאמין לי יש לי נסיון אתכם את כל השטיקים שלכם אני מכירה

בראון: מאיפה?

הצמאה: מהטלויזיה, אתה רוצה הצהרה נכון? שאני אודה? אז מותק אני אגיד לך משהו - בחיים לא (צועקת, היא כבר מעט שיכורה) לא חייבת לך כלום. אתה יודע (משנה את טון הדיבור) ההוא שם דוקא כן מוצא חן בעיניי, הוא סקסי, אני עכשיו מתיישבת בפרופיל אליו, ככה, מבליטה את השדיים, אמא לא אמרה כלום על השדיים

בראון: ומה אני מקבל הא? כלום? שום דבר? אף זקור ועיניים מושפלות?

הצמאה: אני מכירה כאלו כמוך,

שוטר: (למלצרית): תגיד, זאתי עם הרגליים (מתכוון לצמאה), היא איתו?

ברמן: באה לבד

הצמאה: שמעת? הוא שאל עלי

בראון: לא שאל עלייך שאל על הרגליים שלך

הצמאה: ומה זה הרגליים שלי לדעתך? זה אני

בראון: הרגליים שלך הם רק סולם לטפס אליו כדי להגיע אל השדיים שלך, שהם יקירתי, רק מילים כדי שיגיע אל עצמו

הצמאה: השתגעת?

בראון: תראי, אני כל הזמן אומר לעצמי - שדיים, שדיים, שדיים, וחוזר על המילים מהר מהר לעצמי - שדיים שדיים שדיים, שדיים, שדיים (הצמאה מצטרפת אליו- שדיים, שדיים...) והופ אין מילה היא נעלמה עם המשמעות שלה, תראי תגידי מהר שדיים ותראי איך המילה נעלמת לך

הצמאה: המילה אולי נעלמת אבל השדיים עוד עומדים

הצמאה קמה ומתקרבת אל השוטר

בראון: כלבה, (לעצמו) הערב אני לא יוצא מכאן לבד

שוטר (ממקומו): אפשר להזמין אותך לשתות?

הצמאה (מחייכת): כן, תודה

שוטר (קם ומתיישב ליד השולחן עם הצמאה): תביא לה מה שכבר יש לה וגם לי

בראון: עכשיו את תהיי חייבת לו

הצמאה: אבל לא אכפת לי להיות חייבת לו, הוא עושה לי את זה

השוטר (בקול רם): אז מה אשה יפה כמוך ...

בראון: עושה במקום כזה?

הצמאה: חושבת, מתבודדת

בראון: שקרנית

שוטר : מה אתה מתערב? פישלת ועוד עם שיכורה אז לך תפנה מקום

בראון : לא זז

שוטר : אתה יודע מה? יותר טוב, תראה את הטרף מחליק לך בין האצבעות, תלקק את השפתיים שלך ותראה גבר אמיתי בפעולה

הצמאה מטה גופה לשוטר, היא החליטה

בראון : מה בדיוק אמיתי בך?

שוטר: אני אמיתי, אתה ברנש של דימויים

הצמאה(לשוטר) : אז מה.. אתה מפה?

השוטר: אני מכל מקום, אני כל גבר, אני שמחכה לך בפינה חשוכה

בראון(צוחק) : ואתה אמרת שאני איש של דימויים?

שוטר: ברנש, אמרתי ברנש, זה חשוב, מתגלגל על הלשון אחרת, איש זה סתם, זה שום איש

הצמאה: מה אתה עושה?

שוטר: אני שוטר

הצמאה: מאיזה סידרה אתה ?

השוטר: אני שוטר אמיתי

הצמאה: אהה, מהקולנוע?

השוטר: אני שוטר אמיתי

הצמאה: מה אתה אומר? ואתה גרוש וטוב לב ויש לך כאב נושן וילד קטן בבית?

שוטר: אני נשוי ויש לי שלושה ילדים וכלב וחצר ואני שוטר ובא לי זיון

בראון עושה את דרכו לעבר השולחן של השוטר והצמאה

הצמאה: אם יש לך כלב ושלושה ילדים ואשה אתה לא שוטר

שוטר(מוציא תעודה) תראי אני שוטר, לא סתם הכי מעוטר במרחב, אני חי ברחובות רחוב זה אני, לילה ויום, אני רואה אתכם יוצאים לעבודה, רואה אתכם חוזרים, פותחים טלוויזיה ונרדמים. שמחים שאחד כמוני תופס את הסוטים שמאיימים לכם על הילדים

בראון : לי אין ילדים, לך יש (לצמאה)?

הצמאה: לא, אבל פעם כמעט היה לי, עשיתי הפלה, זה כמעט

בראון: אתה רואה? אתה שומר על הילדים שלך ועל האשה שלך ובראש שלך אתה שומר עלינו ברחובות אפלים עם המכונות המגוחכות הזו

הצמאה: עכשיו אתה מגזים, זו לא מכונת מצחיקה...

בראון : אמרתי מגוחכת

הצמאה: טעית, זאת מכונת סכסית, קורעת את הרחוב לשניים, תוריד ממני את העיניים

בראון: למה?

הצמאה: לא אוהבת שמלקקים אותי בעיניים, אתה זר, מי הרשה לך ללקק אותי כך?
(דיבור עצבני לברמן) הי, ברמן תחליף מוזיקה,

מוסיקה מתחלפת

הצמאה(לשוטר) מה זו הבליטה הזו?

השוטר: מה שאת חושבת

הצמאה: לא התגלחת היום?

השוטר: לא הספקתי, אני בניידת מהבוקר

הצמאה: בטח כבר ירית בהמון אנשים רעים

השוטר: אל תסחפי, טיפלתי, יש לך ידיים יפות

הצמאה: תודה לך

לתוך הבר נכנס ילד כבן 8 , הוא מהוסס, מביט סביבו

הצמאה: מה זה?

בראון: אני לא בטוח, אני חושב שפעם ראיתי כזה

הצמאה: דימוי זעיר?

הילד עושה סיבוב בין הנוכחים, כולם משפילים את עיניהם. לבסוף הוא מתקרב לשוטר ובוהה בו

ילד: מישהו רוצה אותי?

השוטר: לא תודה, לי כבר יש שלושה ילדים, מצטער

הילד מביט סביבו ויוצא מהבר לאט, כאילו מחכה שמישהו יקח אותו

השוטר: אז איפה היינו?

בראון: הי, לאן את הולכת?

הצמאה: להקיא

בראון: ראית את הדרבי?

שוטר: בטח ראיתי

בראון: כדורגל זה גדול

שוטר: הכי גדול

בראון: צריך אמונה בכדורגל

שוטר: צריך אהבה, בכדורגל צריך הרבה אהבה

בראון: בלי פשרות

שוטר: בכדורגל בלי פשרות

לתוך הבאר נכנסת אשה צעירה, היא נושאת גיטרה, היא מאופרת בכבדות, לבושה עם חולצת נמר, מכנסיים צמודות ומגפיים גבוהות, זו סגליות הזמרת.

זמרת: שלום, אני ההופעה

היא מתקרבת לבמה קטנה ומתחילה לארגן את עצמה, המלצרית נגשת אליה

זמרת - סגליות: ממממ, מה אני רוצה?

מלצרית: וויסקי

סגליות: אז וויסקי

מלצרית: תגידי, בינינו, איך הפופיק שלי?

סגליות: הפופיק שלך?

מלצרית: לא חשוב

השוטר: תראו תראו... כוסית עם גיטרה

בראון : היא כוסית?

המלצרית: אני שונאת את המילה הזאת

בראון: זאת רק מילה תגידי אותה הרבה פעמים והיא לא תהייה תראי "כוסית, כוסית, כוסית"

שוטר : אין מילה אין בחורה, ככה זה

סיגליות קולטת שהיא נושא השיחה, קמה וניגשת אל הצמד,

סיגליות: למה אתם מסתכלים עלי?

בראון: אני לא מסתכל

סיגליות: הסתכלת

בראון:בא לי

סיגליות: אתה יודע מי אני?

בראון: לא

סיגליות: אז למה אתה מסתכל עלי?

שוטר: הוא ברנש של דימויים

סיגליות: דימויים?

הצמאה חוזרת

בראון: איך קוראים לך בכלל?

סיגליות: שמי סיגליות

הצמאה: תגידי לי, איזה אמא נותנת לילדה שלה שם ברבים? הא? איזה אמא?

ברמן: אל תשבי פה

סיגליות: למה?

שוטר: זה מקום קבוע

סיגליות: אני כבר עולה לשיר

בראון: את יודעת,בעצם אני מכיר אותך מאיפשהו

סיגליות: לא זוכרת אותך

בראון (מרחרח): אני עוד אגיד לך אבל יש לי הרגשה כאילו... אני עוד אזכר

הזמרת הולכת עם המשקה לבמה שלה, היא מכוונת את הגיטרה, צלילים מתפשטים במקום השוטר מתחיל להניע את רגלו, בראון מכניס שוב טיפות לעיניו המלצרית ניגשת לשולחן

מלצרית: הכל בסדר?

שוטר: אין תלונות

מלצרית: תגיד, איך הפופיק שלי?

שוטר: אחלה פופיק, הלוואי עלי פופיק כזה, למה את שואלת?

מלצרית: הוא די חסר תועלת לא?

שוטר: אם הוא קיים אז יש סיבה

מלצרית: תודה, אני אחשוב על זה

בראון שוב מכניס טיפות לעין

הצמאה: גם אני בזה

שוטר: במה?

הצמאה: בכוחות הבטחון

שוטר: בטחון פנים?

הצמאה: בטחון עצמי

סיגליות: אין כוחות כאלו

ברמן: זה דימוי

סיגליות: מה?

שוטר: דימוי? את לא יודעת מה זה דימוי?

סיגליות: לא

בראון: איך את רואה את עצמך?

סיגליות: רואה את עצמי?

שוטר: לפני שיצאת עמדת מול המראה הסתדרת וכל זה, מה ראית?

סיגליות: סתם, ראיתי בן אדם, אין לי מילה בשביל עצמי

בראון: אין לה מילה

הזמרת מתחילה לשיר ("הן אפשר") פאזזה מהמריבות, כולם שרים אתה את הפזמון כל אחד בדרכו. השוטר מתופף ברגליו לתוך המקום נכנסת אשה צעירה עיוורת עם מקל של עוורים, היא נאה, היא הולכת בצעדים בטוחים לעבר מקום קבוע, העוורת שרה לבד עם הזמרת בפזמון שוב כולם מצטרפים, הצמאה נוהמת את המילים

עיוורת(נעצרת תוך כדי שירת הפזמון): ערב טוב

עיני כולם מלוות אותה עד שהיא מתקרבת, העוורת מתיישבת במקומה והברמן מגיש לה כוסית קוניאק, השוטר ובראון מזנקים לעבר העוורת

צמאה: את, עם המקל איך קוראים לך?

עוורת (מבטה קפוא קדימה): קוראים לי "עם המקל"

צמאה: עוגבים עלייך ואת לא רואה

בראון מסתובב אל הצמאה ומפנה אליה תנועה אלימה בכף ידו

עוורת: אני מריחה

הצמאה: תגידי סתם בשביל הקטע - זה שעוגב עלייך, איזה בנאדם הוא?

עוורת: את המתנה היחידה שלי את רוצה לקחת ממני?

מלצרית: מתנה?

עוורת: הקצב שלי, רגע הגילוי, הרבה יותר איטי, יש לי משחק מוקדם מכאן עד להודעה חדשה

הצמאה: אבל הוא רואה אותך

עוורת: ההפסד כולו שלו

הצמאה: עוורת כוסית, אף פעם לא ראיתי עוורת כוסית

עוורת: גם אני לא

הצמאה (לשוטר): ספר לנו משהו

השוטר: מה לספר?

הצמאה: סיפור סקסי עם דם וגופות

בראון: שונא סיפורים

הצמאה: אני רוצה סיפור

עיוורת : גם אני

השוטר (במיטבו): היה לילה חם, לפני ארבע שנים בערך, המדרכות עדיין היו חמות מהצהריים, אנשים הלכו על קצות האצבעות כדי שלא יכנס להם חום לנעליים, השעה התחילה להיות מאוחרת ואני הייתי בסיור, הייתי לבד, הרחובות התחילו להתרוקן, פה ושם ישבו עוד חברה על המדרכות, אני משוטט לאט במזגן, האורות של העיר כבים, מכל המרפסות מציצות עלי עיניים של אנשים שמנסים להרדם, פתאום בקשר מודיעים לי לגשת לאיזה דירה, אני נוסע, בלי סירנה ונעצר לפני הבניין, יוצא, עולה במדרגות, שומע מבחוץ איזה שיר ילדים ישן, דופק על הדלת ואישה פותחת לי את הדלת. היא אשה גדולה, יפה. על הריצפה אני רואה איש שוכב, מת, האישה מתיישבת על הכסא הגדול שלה שיש לו כבר צורה של הגוף שלה, והיא מספרת לי את הסיפור הכי מוזר של החיים שלי בעברית כזו יפה שהרגשתי כאילו הכל רץ לי מול העיניים...

שאל ורות

לתוך הבמה המאורגנת כסלון (מדף ספרים, ספה, תמונה עם פניו של חייל צעיר במדים, טלוויזייה ומראה גדולה, בפניה שולחן אוכל עגול ושלושה כסאות זה מול זה נכנסים גבר ואשה, הם במצב רוח טוב, חזרו מבילוי, מביטים זה בזה תוך שהוא שם את המפתחות על השולחן, היא מניחה את הארנק ואט אט הם מתבייטים. היא אשה די גדולה לבושה שמלה ארוכה - רות, והוא מעט מכריס ומתקרח - שאול, שניהם בערך בשנות הארבעים לחייהם, הם צוחקים, הבילוי היה נעים

שאל (מחקה מבטא אמריקאי): היי בייבי

רות: (צוחקת) yes, yes ואיך הוא הכניס לה את המחט, בום (מתקרבת אל בעלה עם מזרק מדומה וכביכול תוקעת אותו בחזהו, שאול עושה תנועה קלה של כאב בכאילו) זה לא באמת מחט יש להם טריקים כאלו בקולנוע

שאל: ..mother fucker (דוחף את ידה ומזדקף)

רות: שאול...לא יפה, והוא מדהים, איך הוא הסתכל עליה ונגע בה

שאל: כן, איך הוא נגע בה

רות: אבל זה לא באמת, באמת הוא נשוי לשחקנית ההיא, איך קוראים לה? אני צריכה לשאול את ורדה, מחר אני אראה אותה ב..

שאל(חותך אותה) וכמה דם

רות: קטשופ

שאל: קטשופ?

הם צוחקים מורידים את בגדיהם העליונים, היא תולה את הארנק

שאל: I am starving baby

רות: , oh baby baby (שרה) יש לנו קצת שאריות משבת רוצה?

שאל: you know what I want? What i really want?

הוא מתקרב לרות הצועדת אל המטבח ועוצר אותה מנשק את צארה

שאל: I want you baby

רות דוחפת אותו ממנה מגחכת במבוכה

רות: עוד לא אכלנו מה אתך?

שאל אינו מרפה, הוא אוחז בידה ומושך אותה אל הספה זורק תוך כדי כך כריות ועיתון מהספה

רות:(פאסיב אגרסיב) שאל באמת נו שאל

שאל(באומץ): let us fuck right here right now

מוביל אותה לעבר הספה, היא מתנגדת

רות: כיצד אתה מדבר שאל? אנחנו עושים אהבה שאל, לא פאק, אל תדחוף שאל, נאכל, אני אתרחץ ואחר כך נראה

היא כבר פונה מעליו מיישרת את בגדיה

שאל(לא מוותר): make love לא עושה לי את זה, פאק זה צליל אחר, יותר...(מהרהר) נכון, זה עושה אותי יותר... דומיננטי, את לא חושבת?

רות מביטה בו, ופונה לעבר המטבח לפני צאתה היא מפנה את ראשה אליו

רות: דומיננטי?

שאל(נבוך, מניע את ידו): את יודעת, ש...ששולט כזה

רות: בגלל המילה הנוראית הזו?

שאול: זה הצליל הזה, זה חזק

רות: מילים של גויים שאול, זה הכל. מילים של גויים.

שאול(מבוייש): לא נסינו באנגלית, תחשבי על זה

רות(נעלמת): אין מה לחשוב, בוא נאכל שאריות משבת, יש חצי עוף טעים וקצת גפילטע

שאול: I want you baby

רות (קולה נשמע מאחורי הקלעים) אני כבר שלך 20 שנה לא צריך להתאמץ, רוצה חזרת?

שאול מוציא אקדח מדומה ויורה באוויר, אחר כך מכניס את האקדח ושוב שולף במהירות ויורה, ואז הוא נבוך לפתע, אחר כך מתקרב אל המראה התלויה על הקיר ומביט בעצמו הוא נראה כמו ישראלי בן ארבעים בערך עם קרחת וכרס, הוא מנסה לארגן את השערות, מכניס את הבטן, מותח את הכתפיים,

רות(חוזרת עם מגש, תופסת אותו): שאול בייבי, טרוולטה יש רק אחד חוץ מזה הוא יותר צעיר ממך וגם היו לו ניתוחים, ורדה ספרה לי שאמרו לה ...

שאול: fuck varda

רות(בתדהמה): פאק ורדה? אבל ורדה היא החברה הכי טובה שלי

שאול(לא מוותר): bitch old bitch

רות: די, מספיק עם זה, מספיק עם המילים האלו

שאול: הילד צלצל?

רות: (עורכת שולחן) לא צלצל היום, אמר שלא כל יום יש להם קו אבל אמר שהכל בסדר ואין מה לדאוג. לאן זה?

שאול(זועם לפתע): אני לא רוצה גפילטע, אני רוצה המבורגר

הוא הולך לעבר היציאה

רות: אבל חבל...

שאול(יוצא): fuck חבל

רות: שאול אוכל אוכלים בבית, בשביל מה יש בית?

שאול הולך לכיוון היציאה ומתחרט, הוא מתיישב ליד שולחן האוכל

שאול: פאק בית

שאל מתיישב ליד שולחן האוכל הריק וממתין

רות: אתה עייף מדי מתוק שלי? היה לך יום קשה?

שאל(לא מביט בה, קולו קר): food

רות: מה קרה חמוד שלי?

שאל: גפילטע I said get the food, bring the fucken

רות (נבהלת מעט מתוקפנותו): איך אתה מדבר על הקציצות דגים שלי?

שאל קם, דוחף אותה מעט, הולך למטבח, היא נשארת מביטה אחריו, הוא נעלם שנייה לאחר מכן הוא חוזר עם הקערה ועם כף גדולה מתיישב במקומו ומתחיל לאכול עם הכף מתוך הסיר,

רות: מה אתה עושה שאל? יצאת מדעתך? יש צלחת

היא מביטה בו וניגשת למדף הספרים, בוחרת ספר עב כרס – מילון עברי עברי ומתיישבת על הכורסא

רות(במורת רוח): תנחש מה המילה הראשונה באות כ? כאב זו המילה הראשונה, כמה עצוב להתחיל אות עם מילה כזאת זה עושה לך חשק לעבור מיד לאות אחרת (מדפדפת) עין, למד, מ'...מ'...מ'...מ... מחוך. שאל. תגיד, אתה חושב שאני צריכה מחוך? (מביטה במילון)

שאל: מחוך?

רות(מקריאה): "חגורה רחבה שנשים חוגרות ומהדקות למתניהן כדי לעשות לגופן גיזרה דקה ותמירה"

שאל: כבר הגעת ל מ'?

רות: קצת דילגתי, מה דעתך?

שאל קם ממקומו, ניגש לתיק שלו ומוציא ממנו דיסק, חולצה וכובע. הוא שם את הדיסק במערכת, מוסיקה אמריקאית רועמת פורצת מהרמקולים הוא פושט את חולצתו לובש את החולצה החדשה (חולצה של המרינס) וחובש את הכובע בייסבול. הוא מתחיל לרקוד לקצב המוסיקה.

רות קמה וסוגרת ומתיישבת חזרה בכורסא שלה

שאל: הילד צלצל?

רות: אולי יותר מאוחר

שאל: at night?

רות: שוב התחלנו?

שאל: יש בכלל קו מויטנאם?

רות(מרימה את עיניה) מאיפה?

שאל: מוויטנאם

רות: אין במזרח התיכון עיר כזאת

שאל: מזרח תיכון? איפה זה?

רות: מה אתך שאל?

שאל עומד במרכז הסלון נוקשה וחסר תגובה

רות: שאל בוא למיטה כבר מאוחר, אני עייפה

שאל(מביט בשעון היד): it is just 9 in the morning

רות: אתה צוחק עלי? עכשיו אמצע הלילה

שאל: look, the sun is shining and the sky is blue, it's a lovely day

רות: איזה לוולי, איזה סאן, חושך מצריים בחוץ, קדימה למיטה

שאל: lets jump and play

רות: אני הולכת לישון

שאל: good night love

רות: לילה טוב שאל

רות יוצאת.

שאל מפעיל את המוסיקה בחוזקה,

רות(קולה נשמע) תחליש שאל

שאל מגביר. רות נכנסת חלוק לגופה. סוגר את המוסיקה.

רות: אתה השתגעת? מספיק עם זה כבר

שאל פותח את המוסיקה, מניע את גופו, מתקרב אל רות ומושך אותה אליו,

שאל: come on baby, lets fucken dence

רות(מנסה לגבור על המוסיקה): תסגור את הרעש הזה. אתה רוצה לרקוד? טוב בסדר, אבל נרקוד את הריקוד שלמדתי אותך בפעם האחרונה. צדיק כתמר, שאל, אהבת את זה, שאל...

אך שאל לא שומע אותה, היא ניגשת בתנועת יד מהירה מכבה את המוסיקה ומביטה אליו, היא מתקרבת אליו, מחייכת בהבנה, שמה את ידה על כתפו ומתחילה לנוע במעגל תוך כדי שירה

רות (מתחילה לרקוד, הוראות לריקוד ע"פ נעימת השיר): "צדיק כתמר יפרח יפרח, צדיק כתמר יפרח.. צדיק כתמר יפרח" נו שאל למדת את זה בפעם האחרונה, ועכשיו רגל ימין קדימה (הוא מזיז את רגלו באיטיות לפי הוראותיה, חיוך קל על שפתיו) נכון, יפה שאל ושמאל ועכשיו " צדיק כתמר יפרח יפרח..." יופי שאל 20 שנה אני מלמדת ואתה התלמיד הכי טוב שלי "יפרח יפרח" שמאל וסיבוב, אתה רואה? זה שלנו, (שאל צוחק אליה) זה טוב, ורגל ימין "יפרח יפרח"...בוא שאל

הם שניהם רוקדים

שאל (מצב רוחו טוב): marianne,

רות(דוחפת אותו) מרי- אן? , מי זו מרי אן?

שאל: (מתקרב אליה מלטף אותה) I like your long blond heir :

רות(נסערת): על מה אתה מדבר? יצאת מדעתך? איזה בלונד בראש שלך? שאל מה קורה לך שאל?

שאל מתקרב אליה ופורם בעדינות את החלוק שלה, הוא מלטף את שיערה, מנשק אותה, היא מפסיקה לזוז, יושבת תחתיו קפואה, הוא שם את ידה על לחיו, היד נשארת שם קפואה, ללא חום וללא תשוקה

שאל: Marianne, we had 20 waunderfull years , I see you every day and each day you are more beautiful

רות מתנתקת ממנו במהירות

שאל: Marianne darling,

רות: אל מי אתה מדבר תגיד לי? מי זאת המרי אן הזו? אתה חושב שאני איזה אשה פתיה? ביוטיפול? נו באמת, פעם עוד היה לי את זה אבל היום? (נעצרת רגע) מי זאת המרי אן הזו?

שאלו: its you baby, you are my Marianne,

הוא שוב מתקרב אליה, רך, מפרגן

שאלו: baby, you are perfect

רות: ישר יודעים שאתה ישראלי

שאלו(מהורהרר לשניה מביט בה) really?

רות:לפי המבטא (פאזזה) כן כן, ישר יודעים

שאלו: מי יודע?

רות: הם יודעים

שאלו: (חסר בטחון לרגע) you think they know?

רות: (מרגישה שהיא מנצחת) כן, הם גם יודעים שלא היית אף פעם באמריקה

שאלו: I dont care, you know baby? I dont fucking care

רות(זועמת) אני לא בייבי אתה מבין? לא שלך ולא של אף אחד, אני רות

היא הולכת לצד ולוקחת את המילון שלה מהדקת אותו אל חזה

שאלו: I love you, you are my baby, you are beautiful and you are mine

רות(זועמת): דבר אלי עברית

שאלו: עברית?

רות: עברית

שאלו: עברית? קטיושות? טילים? מחנות פליטים? מטרה אסטרטגית? שבו בשלום? עלו על מוקש? כזו עברית? (לא ניתן להפסיק אותו) פצוע קשה? המשפחה האבלה? הוא היה חבר נהדר וכן נפלא, כזו עברית? Yes , ? סולם עדיפויות לאומי, נכס אסטרטגי? עלה על מטען? מת, מת? זה עברית? Come on baby אני מדבר באנגלית (מיד תופס את עצמו) and I fill much better,,

רות(מחבקת את המילון אל חזה) לא לא זה- גבול הצפון, תושבים חסרי ישע, בן גיבור, אהבה, עלה של זית, מקומות קדושים, ארץ לעולם, ארץ של העם, יונת שלום, ארבע אמהות שלושה אבות ..שני... זו עברית אתה מבין אותי? זו עברית

היא מתיישבת מותשת על הכסא עם המילון שלה, שאלו מביט בה, ניגש אליה מחייך וצובט אותה קלות שוב ושוב להשיב את אהבתה, היא קפואה במקומה. הוא פותח את המערכת ומגביר, מוסיקה חזקה, רות חובקת את המילון על חזה, שאלו קורא קריאת קרב ומתחיל לרוץ בחדר באמוק משליך כסאות לכל עבר ויורק קללות

באנגלית, הוא מתקרב אל רות בתנופה, חובק אותה כמעט אונס, היא נופלת . הוא ממשיך להשתולל, היא קמה לאט בוהה בו רואה אותו משתולל, מרימה את את המילון וכאשר הוא עובר לידה היא מורידה את המילון על ראשו, שאול נופל באחת ללא מילה נוספת. היא רוכנת מעל שאול מחליקה בידיה על פניו כעוצמת את עיניו ומנשקת את מצחו, היא מניחה את המילון על חזהו. סוגרת את המוסיקה - שקט.

רות(תוך כדי הליכה המומה לעבר הטלפון): אלף אוהל בית זה בית גימל זה גמל גדול דלת מממ.. זוהי דלת שפותחת את הכל, הא הדס וו זה ורד...

רות(מחייגת): משטרה? בעלי מצא את מותו

השפורפרת נשמטת מידה והיא הולכת בכבודות לעבר הכורסא תוך כדי שירה חלושה

רות(גופה רועד שרה במונטוניות) בני השש ובני השבע, אלף בית אלף בית מצירים בגיר וצבע אלף בית

דפיקה עזה על הדלת וקולו של השוטר מבחוץ: משטרה

תמונה שלישית: חזרה לבר

מלצרית: אני לא מאמינה

שוטר: מה קרה?

מלצרית: הפופיק שלי, הלך לי לאיבוד הפופצ'יק שלי. במקומו יש לי פרח

מביטים בבטנה ואכן, במקומו פרח, כולם רוכנים סביבם, מביטים מחפשים

מלצרית(מאשימה) הוא כנראה נפל בזמן הסיפור שלך

הצמאה: איך הוא נראה?

מלצרית: קטן חמוד כזה

לתוך הבר נכנס שוב הילד, מביט סביבו, עושה סיבוב בין הנוכחים המחפשים את הפופיק, עיניו מתמקדות בסיגליות החוזרת לבמה והוא עולה ומתיישב מולה. (המלצרית תוסיף ותחפש את הפופיק עד הסוף מדי פעם מישהו מהנוכחים יחפש קצת אתה)

ילד: מישהו רוצה אותי?

סיגליות: אני מצטערת אין לי את זה

ילד: כדאי לך, אני ילד טוב, אני מנקה, מסדר, ישן בזמן עושה שיעורים ויודע לאהוב, אני גם זקוק לאהבה כדאי לך

סיגליות: אני מצטערת, קשה לי לקום כל בוקר בשבע

ילד: אני קם לבד

סיגליות: וארוחת צהריים

ילד: אני מכין בעצמי

סיגליות: אין לי מקום בדירה

ילד: אני אשן באמבטייה

סיגליות: אני נראית לך כמו אחת שיכולה להיות אמא?

ילד: כן

סיגליות: אני מצטערת, אין לי מקום

הילד יוצא

היא מתחילה לשיר האורות מועמים, היא שרה את "על הנגב יורד ליל הסתיו..."
המלצרית עוצרת בעבודתה למורת רוחו הגלויה של הברמן ומתחילה לשיר קול שני,
השוטר מצטרף אף הוא

הצמאה: מה זה השיר הזה? יום הזכרון?

עוורת: "כבר שנה, ונשארנו מעט מה רבים שאינם כבר בינינו" ... שקט פה

הצמאה (לא נינוחה) לא קורה כלום, מוסיקה באסה, הכל היה בסדר עד שזאתי התחילה עם
השירי דכאון שלה, איזה מין הופעה זאת?

בראון: אני מכיר אותה, אני משוכנע שאני מכיר אותה

שוטר: שירים ממש בסדר

הצמאה: איפה אתה חי תגיד לי? זה פסה, מדליק כוכבים? איפה אתה רואה פה כוכבים?

שוטר: בטח לא אצלך בעיניים

הצמאה: זהו: הרגליים שלי לא מעניינות אותך יותר?

שוטר: לא, היא כולה שלך (לבראון)

בראון (מביט בעוורת): לא מעוניין

העיוורת קמה לרגע והולכת לאט לכיוון הדלת עליה כתוב "שירותים", הם כולם מביטים
אחריה

מלצרית (מיואשת) מה אני אעשה בלי הפופיק שלי?

בראון: אני משכיב אותה הלילה

הצמאה: בוא איתי

בראון: תשכחי מזה, אני משכיב אותה

שוטר: היית מת, אני משכיב אותה

בראון: מתערבים?

הם מתישבים זה מול זה, הנשים כולן בצד, ומכים בקצב שיר ילדים אחד בכפות ידיו של השני, מדי פעם הם מתבלבלים תוך כדי שירה משותפת:

" בה..בה..בה..."

בבית ספר סיני א ראשונה
הלך המנהל וצעק על המורה
למה מטומטמת? למה חמורה?
כל הזמן צועקת וכלום לא מבינה?
שתוק, שתוק, שתוק, אדוני המנהל
קח את המשכורת ולך לעזאזל"

הם לוחצים ידיים ומתיישבים חזרה במקומם כאילו כלום

הצמאה: מה זה השיר הזה?

השוטר: זה טכס של גברים

הצמאה: עתיק כזה?

השוטר: כימי המאבק בין המינים, עובר מאב לבן

הצמאה: אהה

שוטר: (מביט בשעון) יש לי שעה להתערבות, אם אני מנצח יש לי עוד שעה לזיון, אם אני מפסיד, יש לי עוד שעה אתכן עד למשמרת

צמאה: שעה לזיון?

שוטר: היא עוורת ויש לי מלא כפתורים

צמאה: אז אחר כך יהיה לך שעה בשבילי?

מלצרית: תרימי את הנעל אולי את דורכת על הפופיק שלי?

העוורת חוזרת למקומה ומתיישבת, השוטר מתרחק, צופה, השטח פנוי ובראון מקרב את כסאו אל העוורת, סיגליות והצמאה יושבות ליד השולחן במחאה

בראון: אפשר להזמין אותך לסיבוב שני?

העוורת מושיטה את ידה אל פניו של בראון ונוגעת בהן, בראון מרחיק את ידה מפניו בבהלה

בראון: מה את נוגעת?

עורת: אתה דביק

בראון: חם לי

עורת: אפשר? (מושיטה את ידה אל פניו)

בראון: כן

העוורת מושיטה את ידה וממששת אותו, את פניו, שערו וצווארו ואז מתקרבת אליו ומלקקת את פניו

בראון (מפוחד מרחיק את פניו ומוחה את רוקה מפניו) : נו איך אני נראה?

עורת: לא יודעת, יודעת איך אתה מרגיש

בראון: אני מרגיש מצויין

עורת: אתה מרגיש כמו ספוג

הצמאה: ספוג?

עורת: כזה של אמבטייה

שוטר(נדחף ביניהם): ואני, איזה טעם יש לי?

העוורת ממששת את פניו של השוטר וחוזרת על עניין הליקוק,השוטר לא נע

עורת: לך יש טעם של קטשופ

סיגליות: בימי הולדת בגן חובה היה לנו משחק כזה,היו שמים לאמא כיסוי על העיניים והיא היתה צריכה למשמש את כל ילדי הגן ולנחש מי הילד שלה, כמובן שאמא שלי לא ניחשה וחיבקה ילדה של מישהו אחר

בזמן שסיגליות מדברת בראון מזיז לאט ובשקט את כוסה של העוורת הלאה ממנה. העוורת מושיטה את ידה אל הכוס והכוס לא במקומה, היא מורידה את ידה בתנועה מהירה וכבדה על ידו של בראון ואוחזת בה בחוזקה מחזירה לעצה את הכוס. הברמן מביט על המתרחש בפינת עינו, סיגליות מנגנת בשקט בגיטרה

הצמאה(באכזריות לסיגליות): כבר שהיית קטנה כבר לא היה לך דימוי

סיגליות(בפתאומיות): נו, די להפריע

שוטר: מה יש לך את? שירי ארץ ישראל יפה

הצמאה: שירי ארץ ישראל מתאבלת

שוטר: השירים האלו הם התמריץ שלי

ברמן: שימו לב, אין התקדמות, אין מחזר ואין מחוזרת, את מי תזיין העוורת?

בראון (מזנק ממקומו) נזכרתי

צמאה: מה?

בראון: מאיפה אני מכיר אותה, הי (לעבר סיגליות) נזכרתי,

סיגליות (בליווי הגיטרה): אני לא זוכרת

בראון קם ממקומו, ניגש לזמרת, בדרכו הוא לוקח מהבר כמה מפיות, הוא מתיישב מול סיגליות ומתיר את את שיערה ופורע אותו, לאחר מכן הוא מנגב במפית את האיפור מפניה, אחר כך הוא משתמש במפית כעניבה קטנה ושם על צווארה של הזמרת (כמו בצופים), הוא מוריד ממנה את המגפיים ואת הגרביים, מתרחק ומביט בה

בראון:"הצופים הפוצים מהתחת הם יוצאים בשורה ארוכה עם נזלת ירוקה" (מבסוט מעצמו) אני זוכר אותך, את א"י ישראל הישנה, סיגל, נכון את סיגל?

סיגליות: סיגליות, כבר הרבה זמן אני סיגליות

היא חוטפת את פריטי הלבוש שלה, אוספת את שיערה בתנועות עצבניות, רק המפית נשארת לבנה בוהקת על צווארה.

השוטר מצית סיגריה לעוורת ונותן לה אותה, היא מחייכת אליו

מלצרית(לעוורת,רוכנת תחת שולחנה): אולי שמעת את הפופיק שלי?

העוורת: תחפשי בחושך, בחושך מוצאים הכל

בראון: היית בצופים, אני זוכר הכל עכשיו את היית שרה תמיד בטכסים, בדיוק את אותם שירים כמו עכשיו

הצמאה(משועשעת): איזה חיים מסתוריים היו לך,ראיתי מהתחלה שהדימויים שלך קיצוניים
מדי, היית צריך להגיד לי שאתה משם זה היה מספיק, פעם עשיתי את זה עם מישהו מארץ
ישראל הישנה ממנו היתה לי את ההפלה

סגליות: השתנתי, הייתי בהודו, הייתי באמריקה, השתנתי "לילה לילה..."

היא חוזרת לשיר, כולם מצטרפים

בראון(חותך אותה, כולם ממשיכים לשיר): חזרת

סיגליות: כן, פה הכי טוב "הרוח נושבת..."

בראון(חותך אותה) חזרו השירים

סיגליות:כן, הם הכי טובים..."לילה לילה"

בראון:אז מה השינוי הגדול?

סיגליות(מתפרצת) החולצה, לא שמת לב לחולצה? ולמגפיים? פעם לא הייתי מעיזה לצאת
כך מהבית

השוטר (נעמד מול הזמרת): גם אני הייתי מקריא הכל בטכסים, "אחי הצעיר יהודה?"

סיגליות(גאה בעצמה):אהוד מנור, יום הזכרון

שוטר:(מאתגר) "מגש הכסף?"

סיגליות(בזלזול): אלתרמן, יום הזכרון

שוטר:(מקשה):"על חומותייך עיר דוד?"

סיגליות: נו באמת,מזמור מהתנ"ך, יום ירושלים, תביא אחד קשה

שוטר:"שרפה אחים שרפה?"

השוטר קם ממקומו, מחבק את כתפיה של העיוורת שאיננה מתנגדת

סיגליות(אחריו):היי, ביאליק. יום השואה

בראון(בתרועת נצחון) שניאור שפושניק?

העוורת והשוטר מתרחקים לחלקה השני של הבמה, שאר הבאר חשוך ואלומת אור
מכוונת עליהם, השוטר מגפף את העוורת מאחורה, העוורת לא מתנגדת, התאורה
חוזרת אל הבר

סיגליות: שניאור?

בראון: שניאור שפושניק

סיגליות: לא זוכרת

בראון: י"א באדר, שכחת את י"א באדר

סיגליות: בחיי נכון, הרביעי ברשימה אבל זה לא שיר אז זה לא נחשב

בראון: בטח נחשב זה פרט מרכזי

סיגליות: בכוונה הכשלת אותי

בראון: אל תתבאסי מתוקה, אני הולך בימים של הטכסים לבית ספר יסודי על יד הבית להזכר, אז אני מעודכן

סיגליות: אהה

חושך בבר התאורה חוזרת אל השוטר והעיוורת

שוטר (מתנשף): מה את מרגישה?

עורת: שיש לי גבר בתחת

שוטר: ולא מפריע לך שאת לא רואה אותי?

עורת: אני רואה אותך

הם נעים

שוטר: מה את רואה?

עורת: גבר גבוה, עם שיער חום בהיר, עיניים ירוקות ושפתיים אדומות (הוא לא)

שוטר: זה אני

העורת מסתובבת אליו בפתאומיות

עורת: כל אישה שרואה אותך רוצה אותך

שוטר: כן

מביט לעבר המקום בו נמצאים חבריו בגאווה

עורת: אתה גבר של לילה, קשוח וקשה להשגה

שוטר: בדיוק

עורת: הגבר האולטימטיבי לזיון חפוז בבר חשוך בלילה מיתולוגי של עיר הזוייה

היא נצמדת אליו, הוא מרים אותה והם יוצאים לכיוון השרותים

מלצרית (רודפת אחריהם): היי את שכחת את המקל שלך

ברמן: השעה מתאחרת, המיטה בבית תשאר מסודרת והחרדה מתכערת

השוטר חוזר למרכז הבמה סיגליות הצמאה ובראון מביטים בו. השוטר מתיישב במקומו בשתיקה ושונה את שארית המשקה שבכוסו, אינו מביט לחבריו

סיגליות: הוא ניצח

בראון: יש לו מדים, אם היה לי מדים הייתי קורע אותו

הצמאה: ככה מתנהג מנצח?

בראון(הוא קם ומדבר בקול רם מדי) נו, איך היה?

**השוטר לא עונה, מנוכר
המתח גובר**

הצמאה(מתקרבת לבראון מחבקת אותו, הוא אינו דוחה את חיבוקה) חוכמה גדולה, כל אחד יכול עם עוורת, נו תגיד איך היה?

השוטר עדיין לא עונה, המלצרית מתקרבת לבראון ולצמאה ספק מחליפה מאפרה ספק תומכת, שתיקה מעיקה משתררת, העוורת מגיעה לאט ומתיישבת במקומה, היא והשוטר שותקים, השוטר קם בפתאומיות ומתרחק

שוטר: כאן 511 יש משהו?

הצמאה (נוטשת את בראון ומתקרבת לברמן) שמעתי שהבר עובר לקניון

בראון(בתוקפנות לעברה) לא יכול להיות בר בקניון

הצמאה: כן יכול להיות

המלצרית(מפתיעה): לא יכול להיות

הצמאה: כן יכול להיות

המלצרית: לא יכול..

ברמן: את אל תתערבי

הצמאה: בקניון הכל יכול להיות, אם יש שם ילדים הכל כבר יכול להיות

בראון: לא, בר לא יכול להיות בקניון

הצמאה: מותק, הכל יכול להיות

סיגליות: מעניין איזה שפה מדברים בקניון

בראון: אי אפשר להמציא מילים למקום שאין לו ריח

מלצרית: הקניון ממציא את עצמו, הכל עניין של כפתורים

סיגליות: דווקא מתאים לי בר בקניון, מוצא חן בעיני שצריך לבנות הכל מהתחלה, אנשים שקדו על שפת רחוב ועכשיו יצטרכו להחליף אותה.

בראון: בקניון אין כוסיות יש רק פרחות

סיגליות: פרחות, כוסיות הכל אותו דימוי

ברמן: אותו דימוי? מה קרה לאלוהי הדברים הקטנים?

שתיקה כבדה משתררת, מה באמת קרה לאלוהי הדברים הקטנים!?

הצמאה: אני רעבה

ברמן: יש בוטנים

הצמאה: בוטנים זה מצמיא ואני כבר שתיתי, בא לי משהו מתוק, אין פה כלום מתוק

סיגליות מחטטת בארנקה ומוציאה תפוח יפה, היא מניחה אותו במרכז כף ידה ומושיטה לצמאה

סיגליות: לי יש תפוח

הצמאה: שונאת תפוחים, אני הולכת לקנות לי משהו בקיוסק תשמרו לי על המקום

היא קמה מעט מתנדנדת וניגשת לעבר היציאה, פותחת את הדלת הילד בדיוק נכנס, היא מביטה בילד ומניחה את ידה על לחיו ומחייכת, הילד מביט בה ומניח את ראשו על בטנה, היא מלטפת את שערו ורוכנת לעברו, רגע ארוך עובר הדמויות כולם מביטות על הזוג המוזר המתחבק ליד הדלת

הצמאה: אתה רוצה אותי?

הילד מהנהן.

הצמאה: בוא חמוד נלך הביתה, אני אכין לך ארוחת ערב ונלך לישון ומחר אני אקום מוקדם, אלביש אותך ואסרק אותך ואקח אתך לבית הספר

הילד מחבק אותה.

ואז בבת אחת נשמעת נהמה של אופנוע, נראים אורות מתקרבים, רעש אדיר של שבירת זכוכיות וחריקת בלמים, האופנוע נעצר בפתח הבר, צעקות שבר, המוסיקה נקטעת, אזעקה של מכונית, הצמאה נזרקת פנימה על הריצפה בבת אחת ולידה הילד, השוטר נראה רץ העוורת הולכת אחריו לאט עם המקל, המקום בכאוס טוטאלי -מעל כולם עומד

האופנוען על ראשו קסדה, שברי זכוכית בכל מקום, כולם מדברים בו זמנית בכי וקריאות כאב, הברמן רץ אל הדלת וסיגליות אחריו, החשמל מהבהב, אף אחד לא רואה את השני וכולם מדברים בו-זמנית

סיגליות(צועקת): איפה שוטר שצריך אותו?

עוורת: מה קרה פה? מה זה הריח הזה?

מלצרית: הנה הוא, מצאתי את הפופיק שלי

שוטר: הי, לא להבהל רבותיי, תשמרו על קור רוח רבותיי,

סיגליות: אוי ואבוי, אוי ואבוי

ברמן: למה אצלי?? למה תמיד אצלי?

כולם מדברים בבת אחת תוך שהם רצים וכורעים ברך ליד הצמאה, השוטר מושיט ידו אל צווארה ובודק את הדופק, לאחר מכן הוא עושה את אותו דבר עם הילד. שקט פתאומי. השוטר מביט אליהם, לוקח מפת שולחן מאחד השולחנות ומכסה את גופתה של הצמאה ואת גופתו של הילד. סיגליות מתקרבת אל בראון והוא מחבק אותה ברוך, היא מתכבלת בזרועותיו, השוטר נצמד לעוורת, מנשק את שפתיה ויוצא במהירות, המלצרית המאושרת חובקת את העוורת המבולבלת ומוציאה אותה, בראון חובק את מותניה של סיגליות יוצא אחרון ומרים את אצבעותיו בסימן "וי", הברמן עומד עם בקבוק משקה במרכז הבמה, מדבר ושותה

ברמן : למה היא? גורל, מקריות, והילד? אם לא היתה עוצרת בדלת ליד הילד הוא כבר היה בפנים והיא כבר היתה בחוץ ושום דבר לא היה קורה לאף אחד, עניין של שניות. היא רצתה משהו הכי חזק וחשבה שבשנייה היא יכולה לשנות את הכל ולחזור הביתה מאושרת כאילו כלום. לא רבותיי, אי אפשר ככה פתאום לוותר ולבנות דימוי חדש, זה תהליך, רצתה לקצר תהליכים והאופנוע בדיוק רצה לעקוף.(ברקע צפירת אמבולנס) ואני ? נמאס לי מהדימויים האלו, יש להם נטייה להרס עצמי במיוחד שהם מתיאשים, רק שיפצתי, די, חרא שכונה פה, אני סוגר ועובר לקניון, יש מזגן, עם טרמוסטט, יש שואב אבק, אנשי בטחון, הנהלה, יש הנהלה, יש דירקטוריון, יש אחריות, כן...יש אחריות.